
Sobre la llengua dels valencians i el seu ensenyament

(Vot particular Sr. José María Lozano Velasco)

Autor: Comissió Jurídica
Aprovació: Ple, 29 Abril 2014

Els valencians tenim, com a poble dotat d'autonomia pròpia en el marc de l'Estat Espanyol, entre molts altres elements que ens singularitzen i ens doten de personalitat particular, un que ens identifica i ens aporta caràcter unitari: la llengua, és a dir, el valencià. La nostra llengua, a més del castellà com a llengua de l'Estat que compartim tots els territoris d'Espanya, potser siga a hores d'ara el millor patrimoni col·lectiu capaç de vehicular el sentiment que tots podem tindre com a poble valencià. Un patrimoni que ve de molt lluny, que hem sabut heretar fins a hui en dia i que tenim entre tots l'obligació de salvaguardar i transmetre a les generacions futures.

De la mateixa manera i en conseqüència, podríem afirmar que l'escola és la millor i més estable plataforma per al seu aprenentatge i divulgació, junt a la família. És cert que també al carrer, a les institucions, a la faena, en la cultura i en molts altres llocs, es pot i deu fer-se'n ús i que també són fonts eficaces de proliferació i promoció, però només l'escola pot integrar la llengua dels valencians entre les habilitats cognitives i d'aprenentatge com una forma segura de pervivència, prestigi, solvència i habilitació entre les noves generacions que hauran d'heretar-la i fer-la servir. I molt més ara, en estes circumstàncies històriques concretes quan acabem de perdre un mitjà propi i públic de divulgació de la nostra llengua tan eficient i eficaç com era Ràdiotelevisió Valenciana. Perquè queda clar i tots sabem que ni la família ni el carrer són escenaris suficients per a assegurar la perdurabilitat del valencià.

Per això tot fa pensar que tinga tanta importància el fet d'impulsar i protegir el seu ensenyament des de les primeres fases dels cicles educatius. És en este context que l'administració valenciana fa temps que veié clar que calia dotar-se d'una llei pròpia -la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià- perquè era necessari assegurar el seu coneixement i poder fer-la servir amb normalitat en tot el territori valencià. Des d'aleshores, tots els valencians i valencianes tenim el dret d'usar-la i l'obligació d'aprendre-la amb independència de l'opció personal de fer-la servir o no cada dia, o del punt territorial on s'habite dins de la Comunitat Valenciana. I és este guany allò que no podem posar ara en risc.

Al contrari, cal fomentar-ne l'ús, impulsar el seu prestigi públic, garantir la seua normalització i assegurar que en tot el procés educatiu el valencià tinga presència i accessibilitat universal entre els valencians.

VOTO PARTICULAR ACERCA DE LA DECLARACIÓN “ SOBRE LA LENGUA DELS VALENCIANS I EL SEU ENSENYAMENT”

En el Pleno del Consell Valencià de Cultura del día 30 de abril de 2014, he votado en contra del documento de referencia y deseo, además, dejar constancia del voto particular que se desprende de la siguiente manifestación.

1. La Declaración de referencia es el resultado de un largo –y en alguna medida irregular- proceso desencadenado por la presentación de sendos escritos relacionados con la supresión de líneas de docencia en valenciano en algunos colegios públicos de la Comunitat. El primero de ellos suscrito por una parlamentaria de las Cortes Valencianas y el segundo por una Asociación escolar.

2. La Comisión Jurídica ha acordado solicitar una serie de comparecencias, empezando por las institucionales de la Consellería de Educación, Cultura y Deporte, para sus próximas sesiones. Y a resultas de las mismas se elaborará –en su caso- el correspondiente Informe.

3. Pese a haberse acordado evitar las referencias al complejo proceso por el que ha pasado la Radio Televisión Valenciana (todavía objeto de amplio y delicado debate social), la declaración insiste inútilmente en ello, cuando parece asunto tan importante como tangencial en relación con el cuerpo de la misma.

4. La Declaración obvia datos objetivos que demuestran la extraordinaria mejora que se ha producido en esta materia desde la aprobación de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, particularmente en la provincia de Castellón en la que resultan notables.

5. La afirmación final, que reproduzco a continuación “... cal fomentar-ne l`ús, impulsar el seu prestigi públic, garantir la seua normalització i assegurar que en tot el procés educatiu el valencià tinga presència i accessibilitat universal entre els valencians” confunde –a mi juicio- el tiempo verbal y debe sustituirse por el presente de indicativo, ya que efectivamente esa presencia y accesibilidad existe y, como tal está asegurada.

6.- Por tanto, **he manifestado en el Pleno que considero esta Declaración incompleta e inoportuna en los términos en que ha sido redactada, y he propuesto – sin éxito- que fuera retirado antes de su votación.**

Por lo que, en aplicación del art. 14 del Reglamento del CVC en concordancia con el art.25 de la Ley 12/1985, elevo y razo el presente **VOTO PARTICULAR.**

José María Lozano Velasco